

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agenția Națională de
Administrație Fiscală
Direcția generală de soluționare
a contestațiilor

Str. Apolodor, nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 59
Fax : +021 319 97 35
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

***DECIZIA nr. 199 / 2011
privind soluționarea contestației depusă de
S.C. .X.SRL din localitatea .X., înregistrată la Direcția generală de
soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de
Administrație Fiscală
sub nr. 908645/06.09.2010***

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrație Fiscală a fost sesizată de Direcția generală a finanțelor publice .X., prin adresa nr..X./30.08.2010, înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr. **908645/06.09.2010**, cu privire la contestația formulată de **S.C. .X. SRL**, cu sediul social în localitatea .X., str. X nr.X, jud. .X., având cod de înregistrare fiscală RO X, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr.J51/X/2006.

S.C. .X. SRL contestă Decizia de impunere nr..X./24.06.2010 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 24.06.2010 de către organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției generale a finanțelor publice .X. - Activitatea de inspecție fiscală, prin care s-a aprobat la rambursare TVA în sumă de .X. lei și s-a respins la rambursare TVA în sumă de .X. lei din care societatea contestă TVA în sumă de **.X. lei**.

S.C. .X. SRL figurează la poziția nr.X din anexa 2 la O.P.A.N.A.F. nr.2730/2010 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili și pentru reglementarea unor aspecte ale activității de administrare a marilor contribuabili.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, privind Codul de procedură

fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în raport de data la care a fost comunicată Decizia de impunere nr..X./24.06.2010, respectiv 07.07.2010, așa cum rezultă din semnătura și ștampila societății aplicate pe aceasta și de data depunerii contestației, respectiv 28.07.2010, conform ștampilei Registraturii Direcției generale a finanțelor publice .X. aplicată pe originalul contestației.

Văzând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 și art.209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, este investită să se pronunte asupra contestației.

I. S.C. .X. SRL contestă obligațiile stabilite în sarcina sa de organele de inspecție fiscală ale Direcției generale a finanțelor publice .X. prin Decizia de impunere nr..X./24.06.2010, motivând următoarele:

Referitor la suma de .X. lei aferentă perioadei 01.03.2009 – 31.03.2009, reprezentând TVA deductibilă aferentă transportului de mărfuri la export și în zona liberă (.X. – .X.), mărfuri destinate exportului și livrărilor intracomunitare conform avizelor de însoțire a mărfii, organele de inspecție fiscală au constatat în mod eronat că aceste operațiuni sunt scutite de taxă conform art.143 alin.(1) lit.c) și art.144 alin.(1) lit.a) pct.3 din Legea nr.571/2003, art.4 alin.(1) și (5) din OMEF nr.2421/2007 și art.1 din Hotărârea Guvernului nr.410/1993 privind înființarea Zonei libere .X. și a Regiei Autonome “X .X.”, și în consecință nu au acordat drept de deducere pentru TVA în sumă de .X. lei.

Societatea susține că organele de inspecție fiscală au făcut o încadrare, în drept, eronată, întrucât, exercitarea dreptului de deducere se încadrează în prevederile art.145, care reglementează “condițiile de fond”, și art.146, care reglementează “condițiile de formă” din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal.

Societatea precizează în continuare că taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei este aferentă unei achiziții destinată utilizării în folosul unor operațiuni scutite conform art.143 din Codul Fiscal, în consecință “condițiile de fond” privind exercitarea dreptului de deducere, astfel cum sunt definite la art.145 din Codul Fiscal sunt îndeplinite.

Totodată, societatea precizează că pentru această sumă deține facturi în conformitate cu art.155 din Codul fiscal, fiind îndeplinite astfel

“condițiile de formă” privind exercitarea dreptului de deducere, astfel cum sunt definite la art.146 din Codul fiscal.

De asemenea, societatea susține că scutirile de taxă prevăzute la art.143 și art.144 din Codul fiscal nu sunt scutiri implicite, așa cum sunt cele prevăzute la art.141, ci sunt condiționate de justificarea cu anumite documente, așa cum o cere Ordinul Ministrului Economiei și Finanțelor nr.2421/2007, ordin de altfel invocat și de organele de inspecție fiscală.

Astfel, societatea consideră că în condițiile în care nu sunt disponibile documentele pentru justificarea scutirii, automat se aplică regimul de taxare astfel că nicio prevedere legală nu anulează dreptul de deducere al beneficiarului în cazul în care s-a aplicat regimul de taxare, deși ar fi fost aplicabilă o scutire dintre cele prevăzute la art.143 sau art.144 din Codul fiscal.

Societatea precizează în continuare că în ceea ce privește scutirile prevăzute la art.143, respectiv art.144 din Codul fiscal, nu funcționează prevederi care să impună limitări așa cum sunt prevăzute la art.141 din Codul fiscal.

Societatea consideră că dacă legiuitorul ar fi avut în vedere o asemenea limitare cum este anularea dreptului de deducere în cazul în care a fost aplicat regimul de taxare unor operațiuni pentru care ar fi fost aplicabilă o scutire dintre cele prevăzute la art.143 și art.144, ar fi prevăzut în mod expres acest lucru așa cum a făcut-o în situația scutirilor reglementate de art.141 din Codul fiscal, sau ar fi statuat această limitare cu titlu general și nu cu referire strictă la art.141.

Astfel, potrivit alin.(2) al pct.81¹ din HG nr.44/2004 privind aplicarea art.159 din Codul fiscal, chiar în situația în care transportatorul a intrat în posesia documentelor privind justificarea scutirii, acesta poate (dar nu este obligat) să corecteze facturile emise inițial în regim de taxare, în sensul aplicării scutirii de taxa pe valoarea adăugată prevăzute la art.143, art.144 sau art.144¹ din Codul fiscal.

Prin urmare societatea consideră nefondate argumentele organelor de inspecție fiscală în privința neacordării dreptului de deducere a TVA în sumă de .X. lei, aferentă perioadei 01.03.2009 – 31.03.2009, reprezentând TVA deductibilă aferentă transportului de mărfuri la export și în zona liberă (.X. – .X.), mărfuri destinate exportului și livrărilor intracomunitare conform avizelor de însoțire a mărfii.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 24.06.2010, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate, organele de inspecție fiscală ale Direcției generale a

finanțelor publice .X. – Activitatea de inspecție fiscală, au constatat următoarele:

Pentru perioada 01.03.2009 – 31.03.2009 organele de inspecție fiscală nu au acordat societății drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de **.X. lei**, astfel:

- suma de **.X. lei** reprezentând TVA deductibilă aferentă transportului de mărfuri la export și în zona liberă (.X. – .X.), mărfuri destinate exportului conform avizelor de însoțire a mărfii. Aceste operațiuni sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată conform art.143, alin.(3), lit.c) și art.144, alin.(1), lit.a) pct.3 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art.4 alin.(1) și (5) din OMEF nr.2421/2007 și art.1 din Hotărârea Guvernului nr.410/1993.
- suma de **.X. lei** reprezentând TVA deductibilă aferentă transportului de mărfuri în zona liberă (.X. – .X.), mărfuri destinate livrărilor intracomunitare conform avizelor de însoțire a mărfii. Aceste operațiuni sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată conform art.143, alin.(3), lit.c) și art.144, alin.(1), lit.a) pct.3 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art.4 alin.(3) și (5) din OMEF nr.2421/2007 și art.1 din Hotărârea Guvernului nr.410/1993.
- suma de **.X. lei** reprezentând TVA deductibilă aferentă transportului de mărfuri la export, mărfuri destinate exportului conform avizelor de însoțire a mărfii. Aceste operațiuni sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată conform art.143, alin.(3) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare.
- suma de **X lei**, reprezentând TVA dedusă de societate fără a deține documente justificative în susținere. Organele de inspecție fiscală nu au acordat societății drept de deducere pentru această sumă în baza art.146, alin.(1) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, invocate de contestatoare și organele de inspecție fiscală, se reține:

1. Referitor la TVA în sumă totală de .X. lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor este investită să se pronunțe dacă în mod

legal organele de inspecție fiscală nu au acordat societății dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturi având ca obiect transport de mărfuri, în condițiile în care din documentele anexate la dosarul cauzei nu rezultă situația de fapt.

În fapt, în urma verificării perioadei 01.03.2009 – 31.03.2009, organele de inspecție fiscală nu au acordat societății drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de **.X. lei** înscrisă în facturi având ca obiect transport de mărfuri pe considerentul că aceste mărfuri sunt destinate exportului și livrărilor intracomunitare, conform avizelor de însoțire a mărfii, aceste operațiuni fiind scutite de taxa pe valoarea adăugată conform art.143, alin.(1), lit.c) și art.144, alin.(1), lit.a) pct.3 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art.4 alin.(1) și alin.(5) din OMEF nr.2421/2007 și art.1 din Hotărârea Guvernului nr.410/1993 privind înființarea X .X. și a Regiei Autonome „X .X.” .

Prin contestație, societatea susține că în mod eronat organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a TVA aferentă transportului de mărfuri întrucât a respectat prevederile art.145 și art.146 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, sunt incidente prevederile art.145, alin.(1) și alin.(2) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile; ”

coroborate cu prevederile art.146, alin.(1) lit.a) din același act normativ:

„1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5);”

Având în vedere cele menționate mai sus, se reține că dreptul de deducere a TVA ia naștere în momentul în care TVA deductibilă devine exigibilă și este condiționat de utilizarea serviciilor achiziționate în folosul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile.

De asemenea, pentru a beneficia de acordarea dreptului de deducere a TVA, persoanele impozabile trebuie să justifice exercitarea acestui drept în baza facturii, care să cuprindă informațiile prevăzute la art.155 alin.(5) din Codul fiscal.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală, se reține faptul că organele de inspecție fiscală nu au acordat societății drept de deducere a TVA înscrisă în facturi având ca obiect transport de mărfuri pe considerentul că mărfurile au fost transportate la export și în zona liberă .X. – .X., fiind destinate exportului și livrărilor intracomunitare.

Astfel, potrivit art.143, alin.(1) lit.c) și art.144 alin.(1) lit.a) pct.3 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 143

Scutiri pentru exporturi sau alte operațiuni similare, pentru livrări intracomunitare și pentru transportul internațional și intracomunitar

(1) Sunt scutite de taxă:

c) prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, altele decât cele prevăzute la art. 141, legate direct de exportul de bunuri sau de bunurile plasate în regimurile ori situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a);

ART. 144

Scutiri speciale legate de traficul internațional de bunuri

(1) Sunt scutite de taxă următoarele:

a) livrarea de bunuri care urmează:

3. să fie introduse într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;”

Acestea se coroborează cu prevederile art.4 alin.(1) și alin.(5) din O.M.E.F. nr.2421/2007 pentru modificarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a) - i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003

privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„(1) Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, altele decât cele prevăzute la art. 141 din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, legate direct de exportul de bunuri sau de bunurile plasate în regimurile ori situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Scutirea de taxă pentru transporturile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și în cazul transporturilor combinate, pe baza documentelor specifice fiecărui tip de transport care intră în componența transportului combinat.”

Din prevederile legale menționate mai sus, se reține că sunt scutite de taxă prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, legate direct de exportul de bunuri, transporturile combinate, pe baza documentelor specifice fiecărui tip de transport care intră în componența transportului combinat, precum și livrarea de bunuri care urmează să fie introduse într-o zonă liberă.

De asemenea, potrivit art.145 alin.(2) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

c) operațiuni scutite de taxă, conform art. 143, 144 și 144¹.”

Se reține astfel că persoanele impozabile au dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor care sunt destinate utilizării în folosul unor operațiuni scutite de taxă.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a facturii nr..X./28.02.2009 emisă de SC X S.R.L. având ca obiect “Transport sticlă”, nu rezultă că transportul a avut loc în zona liberă, mărfurile fiind destinate exportului sau livrărilor intracomunitare.

Din analiza Anexei nr.6 și Anexei nr.7 la raportul de inspecție fiscală nu rezultă dacă transportul s-a efectuat în zona liberă și a fost destinat exportului sau livrărilor intracomunitare.

Mai mult, din Raportul de inspecție fiscală nu rezultă dacă transportul intern facturat de SC X S.R.L. cu factura nr..X./28.02.2009, face parte dintr-un transport combinat, mărfurile fiind exportate sau livrate intracomunitar.

Totodată, așa cum s-a reținut mai sus, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor care sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile și în folosul unor operațiuni scutite de taxă conform art.145 alin.(2) lit.a) și lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, inclusiv transportul, cu îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege privind justificarea acestui drept, astfel că din Raportul de inspecție fiscală nu rezultă care au fost considerentele pentru care organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a TVA aferentă acestor operațiuni.

Mai mult, prin contestația formulată, societatea precizează că nu a prezentat documente din care să rezulte că marfa a fost exportată.

Totodată, la dosar nu sunt anexate facturi, contracte, documente specifice de transport, documente din care să rezulte că transportul este legat de exportul de bunuri sau de livrări intracomunitare ori reprezintă o prestare de servicii pe teritoriul României.

Prin urmare, se reține că, organele de inspecție fiscală ar fi trebuit să verifice îndeplinirea de către contestatoare a tuturor condițiilor, având caracter obligatoriu și totodată cumulativ, impuse de legea fiscală privind deductibilitatea TVA, să analizeze operațiunile realizate de societate în întregul lor, luând în considerare toate aspectele legate de efectuarea acestor operațiuni și să analizeze dreptul de deducere a TVA din punct de vedere al prevederilor legale, respectiv dacă achizițiile au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, operațiunilor scutite de TVA conform art.143 și art.144 din Codul fiscal, dacă societatea justifică acest drept cu documentele prevăzute de lege.

În ceea ce privește rolul activ al organului fiscal, se rețin prevederile art.7 alin.(2) și art.94 alin.(1) și alin.(2) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„ART. 7

Rolul activ

(2) Organul fiscal este îndreptăţit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obţină şi să utilizeze toate informaţiile şi documentele necesare pentru determinarea corectă a situaţiei fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica şi va avea în vedere toate circumstanţele edificatoare ale fiecărui caz.

ART. 94

Obiectul şi funcţiile inspecţiei fiscale

(1) Inspecţia fiscală are ca obiect verificarea legalităţii şi conformităţii declaraţiilor fiscale, corectitudinii şi exactităţii îndeplinirii obligaţiilor de către contribuabili, respectării prevederilor legislaţiei fiscale şi contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impunere, stabilirea diferenţelor obligaţiilor de plată şi a accesoriilor aferente acestora.

(2) Inspecţia fiscală are următoarele atribuţii:

a) constatarea şi investigarea fiscală a tuturor actelor şi faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspecţiei sau altor persoane privind legalitatea şi conformitatea declaraţiilor fiscale, corectitudinea şi exactitatea îndeplinirii obligaţiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale;

b) analiza şi evaluarea informaţiilor fiscale, în vederea confruntării declaraţiilor fiscale cu informaţiile proprii sau din alte surse;

c) sancţionarea potrivit legii a faptelor constatate şi dispunerea de măsuri pentru prevenirea şi combaterea abaterilor de la prevederile legislaţiei fiscale.”

Din analiza prevederilor legale de mai sus, se reţine că organele de inspecţie fiscală, pentru stabilirea stării de fapt fiscale, trebuie să analizeze toate actele şi faptele ce rezultă din activitatea contribuabilului, corectitudinea şi exactitatea îndeplinirii obligaţiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi, relevante pentru aplicarea legii fiscale.

Astfel, inspecţia fiscală va avea în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt şi raporturilor juridice care sunt relevante pentru impunere, organului fiscal revenindu-i sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.

Prin urmare, în speță, se va face aplicarea art.216 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„(3) Prin decizie se poate desființa total sau partial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare”. coroborat cu prevederile pct. 12.7 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 care prevede:

“Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente. ”

Pe cale de consecință se va desființa Decizia de impunere nr..X./24.06.2010 pentru TVA în sumă de **.X. lei**, urmând ca organele de inspecție fiscală, printr-o altă echipă decât cea care a întocmit actul de control contestat, să analizeze dreptul de deducere a TVA în funcție de situația de fapt ce va fi constatată având în vedere prevederile legale incidente situației de fapt, așa cum s-a reținut prin prezenta decizie.

La emiterea noului act administrativ fiscal vor fi avute în vedere și celelalte susțineri ale contestatoarei.

2. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de X lei, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei în condițiile în care, prin contestație, S.C. .X. SRL nu aduce nici un argument de fapt și de drept în susținerea acestui capăt de cerere.

În fapt, organele de inspecție fiscală nu au acordat societății drept de deducere pentru TVA în sumă de X lei pe considerentul că nu deține documente justificative în susținere.

Prin contestația formulată, S.C. .X. SRL nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației privind taxa pe valoarea adăugată în sumă de X lei respinsă la rambursare și stabilită suplimentar prin Decizia de impunere nr. .X./24.06.2010.

În drept, la art.206 alin. (1) lit. c și lit.d din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se precizează:

“Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; [...]”, coroborat cu pct.12.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care stipulează următoarele:

**“12.1. Constația poate fi respinsă ca:
[...]**

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării;

[...]”, organul de soluționare neputându-se substitui contestatoarei cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste această sumă, în conformitate cu prevederile pct. 2.4. din O.P.A.N.A.F. nr. 519/2005:

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Din dispozițiile legale menționate mai sus, se reține că în contestație societatea trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, organul de soluționare neputându-se substitui contestatoarei cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste această sumă.

Având în vedere cele precizate mai sus, precum și faptul că societatea nu aduce niciun argument de fond în susținerea contestației care să fie justificat cu documente și motivat pe baza de dispoziții legale, prin care să combată și să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, se va respinge contestația formulată de **S.C. .X. SRL** ca nemotivată pentru acest capăt de cerere.

Pentru considerentele arătate, în temeiul prevederilor legale invocate în conținutul deciziei, precum și în baza art.216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată și pct.12.1 lit.b) și pct.12.7 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.519/2005, se

DECIDE

1. Desființarea Deciziei de impunere nr. .X./24.06.2010 pentru suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar și respinsă la rambursare, urmând a se efectua o nouă verificare de către o altă echipă de inspecția fiscală și să se emită o nouă decizie de impunere, pentru aceeași taxă, ținând cont de cele reținute în prezenta decizie și în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

2. Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de S.C. .X. SRL, împotriva Deciziei de impunere nr..X./24.06.2010 pentru suma de X lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar și respinsă la rambursare.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL

X

X